

det, man kunde have Haab om at sætte igjennem, kunde være god Grund til at slaae sig tiltaals med det nu Bestaaende og afhjælpe de væsentligste Mangler ad administrativt Veie; men det er min fuldkomne Overbeviisning, at de bestaaende Ulemper ikke paa nogen Maade lade sig skaffe tilside ad administrativt Veie. Vi have jo seet, at ikke engang Affkaffelsen af den collegiale Forretningsgang ad denne Veie lader sig gjøre; thi jeg indseer ellers ikke, hvorfor min ærede Sidemand (L. C. Larsen), der i denne Henseende har et saa nøie Kjendskab, vilde have gjort sig den Uleilighed at indbringe et Lovforslag, der havde til Hensigt at affkaffe den. Paa den anden Side er der i den nuværende Virksomhed Noget, som jeg anseer for overordentlig uheldigt, navnlig efter den Erfaring, jeg selv i denne Henseende har, og det er, at Udførelsen af en Mængde Forretninger, der ifølge deres hele Væsen maae udføres under en enkelt Mandes Tilsyn og under hans Ansvar, som maae expederes hurtigt og ved hvilke den hele Forretningsgang maa være kort og klar, nu skeer ved Hjælp af Commissioner og Directioner, der bestaae af en 7, 8 à 9 Medlemmer, der alle skulle være enige eller i alt Fald have ytret en Mening om de foreliggende Spørgsmaal, førend der kan tages Bestemmelse derom. Det ligger i Sagens Natur, at de Fleste ikke kunne udtale en selvstændig Mening, men maae støtte sig til den af enkelte Medlemmer udtalte Mening, der maa skee igjen henholde sig til den udenfor staaende Inspecteurs Erklæring. Man faaer saaledes ad en lang Omvei udtalt en Mening, som ganske vist i mange Tilfælde burde være udtalt af den rette Sagkyndige og af ham alene. Foruden denne directe Ulempe, der er forbunden med at udføre disse Forretninger ved Hjælp af Commissioner og Directioner, og som paa ingen Maade kan skaffes bort ad administrativt Veie, er der ogsaa en almindelig Ulempe, nemlig den, at der derved ligesom grundlægges den umaadelige Correspondance, som igjen forsinker Sagens Behandling. Man kan ikke gaae hen og tale til en saadan Commission, men der skal skrives til den, og der skal svares, ikke af enkelte Medlemmer, men af hele Commissionen. Strivel-

sen skal altsaa behandles i Commissionen. Naar Borgerrepræsentanterne ønske en eller anden Oplysning, f. Ex. angaaende Bænd eller Brolægningssvæsenet, kunne de ikke skrive directe til Commissionen, men kun til Magistraten; denne skriver da til Commissionen, og Commissionen igjen til Magistraten, som atter svarer Borgerrepræsentanterne. Dette er en Vidtøstighed, som jeg anseer for en særdeles væsentlig Ulempe ved den nærværende Forfaining, og den er af den Væfaffenhed, at den ikke kan hæves ad administrativt Veie. Naar Sagen nu stiller sig saaledes, kan jeg ikke nægte, at jeg er meget tilbøielig til at gaae ind paa Noget, hvorved man kommer et saa stærkt Skridt fremad, som det efter min Mening er Tilfældet, naar man antager det foreliggende Lovforslag. Jeg er ingenlunde bange for Følgerne af en saadan Ordning som den, Fleertallet har foreslaaet; jeg er tyertimod overbevist om, at den Frygt, som er udtalt af Mindretallets Medlemmer med Hensyn til den uheldige Behandling af Sagerne, vil i Virkeligheden vise sig at være meget ugrundet; men jeg har en Frygt i Henseende til Fleertallets Forslag, og det er den, at den høitærede Indenrigsminister ikke vil gaae ind derpaa, og i saa Fald kommer Loven jo ikke ud. Derfor nærer jeg Frygt, thi deraf vil det jo være en Følge, at vi ikke faae Noget, og at vi altsaa maae hjælpe os med det, som vi hidtil have havt, og som jeg antager for kummerligt i Sammenligning med det, der her bydes os. Jeg kan heller ikke see, hvad der egentlig vindes med Hensyn til den hele communale Anordning i Landet derved, at vi nu forsøge paa at ordne Communalforholdene her i Kjøbenhavn paa en saadan Maade, som Fleertallet anseer for ønskelig, naar det kan blive en Følge deraf, at vi slet Intet faae og maa skee derved udsætte hele Sagen i en længere Tid. Jeg troer ikke, at det vil virke heldigt paa Communalordningen omkring i Landet, naar vi nu her i Kjøbenhavn ikke sik Andet end det, vi hidtil have havt. Det er overmaade betænkeligt at forkaste Noget, der er brugbart og godt, fordi man ikke kan faae det Bedre, og jeg troer virkelig, at der i dette Tilfælde gjælder et gammelt Ordsprog, som vore Forhold saa ofte bringe i Er-